

NATUURPLAKBOEK NUMMER 329

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 18 april 2014

Het is weer sleperstijd.

Je kan je hond niet borstelen en de plukken vacht achteloos wegwerpen, of er is wel één of andere vogel die nou net dit kleinoord op prijs stelt om de woning te stofferen.

De mussen en de meesjes, maar blijkbaar ook deze grote gele kwikstaart zijn gesteld op zachtheid. Het onbeduidend beetje schapenwol dat eventjes een haakje van de prikkeldraad een zowaar zachtaardig karakter gaf werd gepromoveerd tot tapisserie.

Ergens in een spleetje tussen twee stenen van het muurtje van een eeuwenoude watermolen kwam de binnenhuisarchitect langs.

Niet alle nesten zijn van die aard.

Duiven hebben genoeg aan een paar takjes. Het wankele evenwicht tartend komen er twee eitjes op die de volle 17 dagen het midden houden tussen vallen en dreigen te vallen.

Een ei heeft geen klemmende pootjes die zelfs in staat zijn om een stevige zuidwester te trotseren.

De gigantische horst van een roofvogel zoals de buizerd, de plateau nesten van de ooievaar of de bolnesten met koepel van een ekster zijn dan weer ware kathedralen die men van mijlenver kan zien. Het kan ze niet deren, want naast de natuurelementen zijn er nauwelijks vijanden die het op hun kroost gemunt hebben.

Er zijn kuiltjes in het zand van nogal wat soorten steltlopers of de drijvende forten van een fuut. Er zijn de bolletje-holletjes van een winterkoning en er zijn de hangende kleinsten van de huiszwaluw.

IJsvogels en oeverzwaluwen graven in een rechte oever en bergeenden zoeken het in een oude konijnenpijp.

Soms open en bloot zoals een wilde eend en dan komt de schutkleur van het broedend vrouwtje van pas, soms diep in een holletje zoals de spechten en dan maakt de kleur niet veel uit.

En toen kwam die koekoek. Die stak zichzelf in nesten.